

РЕШЕНИЕ

№ 21619

гр. София, 23.06.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 6 състав, в
публично заседание на 25.11.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Боряна Бороджиева

при участието на секретаря Елеонора М Стоянова и при участието на прокурора Тони Петрова, като разгледа дело номер **9022** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл.84, ал.3 от Закона за убежището и бежанците (ЗУБ) във връзка с чл.145 и следващите от Административно-процесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалба на Т. Н., с ЛНЧ [ЕГН], гражданин на А., срещу Решение № 8869 от 27.08.2024г. на Председателя на Държавна агенция за бежанците при Министерски съвет (ДАБ), с което на жалбоподателя е отказано предоставянето на статут на бежанец и хуманитарен статут. В жалбата се твърди, че решението е незаконосъобразно поради нарушения на материалния закон и съществени нарушения на административнопроизводствените правила при издаването му. Административният орган необосновано и с противоречиви мотиви не кредитирал факта, че причините на лицето да напусне А. били свързани със системни нападения и дискриминация, включително принудително изпращане на война спрямо членове на малцинствена група (таджики). Анализът на обстановката в страната бил непълен - не се сочели независими източници на информацията, особено конкретно за малцинствените групи. Като не е обсъдил всички факти и обстоятелства, административният орден постановил решението си при липса на мотиви и в нарушения на административнопроизводствените правила. Налице било и ново обстоятелство - раждане на дете на жалбоподателя по време на престоя му в България, От гражданка на Т., също търсещи международна закрила. Евентуален отказ от закрила на който и да е от двамата родители би довело до разпад на семейството и непоправими вреди за детето. При разглеждане на молбата за закрила следвало да бъде съблюдаван принципът за „най добър интерес на детето“, последователно закрепен в редица директиви на ЕС. Поради същото обстоятелство била налице и предпоставката за предоставяне на хуманитарен статут на основание „други причини от хуманитарен характер“ по смисъла на чл.9, ал.8 от ЗУБ. В съдебно заседание

назначеният особен представител на жалбоподателя, адв. К., моли съда да върне преписката на административния орган за ново произнасяне.

Ответникът - Председателят на ДАБ, чрез юрисконсулт Х., в съдебно заседание моли съда да остави жалбата без уважение и да потвърди решението. Бежанската история била противоречива и изпълнена с нелогични твърдения, като посочва конкретни такива.

Представителят на Софийска градска прокуратура изразява становище за уважаване на жалбата и връщане на преписката на административния орган за ново произнасяне.

Съдът, след като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира за установено от фактическа страна следното:

Административното производство е започнало с молба за международна закрила, подадена от лицето на 26.09.2023г. (л.68). Съставен е регистрационен лист (л.64-66). В него е отразено, че молителят е с имена Т. (собствено) Н. (фамилно), гражданин на А., [дата на раждане] в А., общ. Джем-Е С., по етническа принадлежност – таджик, с религия – сунит, със средно образование, по професия – строителен работник, женен, владеещ езици дари и турски, без документи за самоличност.

Срещу подпис и на същата дата лицето е било запознато с указания относно производството по молбата, правата и задълженията му в него, както и с организациите, работещи с бежанци и чужденци, подали молба за статут (л.61-63). Съставена е Евродак дактилоскопна карта (л.60).

От докладна записка от 04.10.2023г. на служител на ПМЗ – кв. Военна рампа (л.41 и сл.) става ясно, че лицето самоволно е напуснал общежитието (№ 34 в списъка).

Въз основа на това и на основание чл.77, ал.1, вр. чл.15, ал.1, т.3 от ЗУБ с решение от 11.12.2023г. (л.39) на ДАБ производството е било прекратено.

След осъществен трансфер от А. в България, на 22.02.2024г. лицето е подало молба (л.32) за възобновяване на производството.

С молителя е проведено едно интервю – на 20.03.2024г. (л.26-28). На него той е заявил, че напусна А. през 2017г., нелегално. Заминал за И., където прекарал 5 години. След това отново нелегално заминал за Турция, където прекарал 2 години. Напуснал И., тъй като там не му дали никакви документи за пребиваване и непрекъснато депортирали афганистанци към А.. Турция също напуснал, защото там няма издаден документ. На 21.07.2023г. от Турция влязъл нелегално в България. Бил заедно със съпругата си. Заловили ги на някаква автогара близо до границата. Завели ги в затворен лагер. Там те останали 3 дни, след което заминали за А.. Крайната им цел била Германия. От А. обаче ги върнали обратно в България, тъй като излязло съвпадение на пръстовите отпечатыци. Няма роднини в ЕС. Не бил осъждан в А.. Напуснал страната си, тъй като през 2016-2017г. в мястото където живее от тогава (Парван) имало военни действия от страна на талибаните. Те има ли практика да изпращат насилствено младежи на фронта. Заради това семейството му решило да го изпрати в И.. Към настоящия момент няма никакво намерение да се завърне в страната си - талибаните управлявали цялата страна и не зачитали правата на хората, камо ли на жените. По малкият му брат бил задържан 2 месеца в затвор от талибаните, там бил измъчван, а после, когато го освободили, майка му пратила и негов И.. Жалбоподателят се е оженил за съпругата си в Турция преди 8 месеца, малко преди да тръгне за България. Това станало в присъствието на семействата и на молла, което правело бракът абсолютно редовен. Към този момент съпругата му била бременна в 4-ти месец. Сватбата станала без одобрението на роднините на съпругата му. На въпрос защо подава молба за закрила в България, отговаря, че причината е неиздаването на никакъв документ в Турция, без документ в Турция било много трудно, включително и за лечение. Те със съпругата му нямали никакво желание да напуснат България, но в Турция се били уговорили с трафикант да ги преведе до А.. Когато били в

България го помолили да им върне част от парите. Трафикантът не се съгласил и те решили, „че така и така парите ще изгорят, но поне да направим опит да стигнем до там, до където сме платили.“

По преписката е приложено писмо от ДАНС (л.38), в което се казва, че ДАНС не възразява на лицето да бъде предоставена закрила, в случай, че то отговаря на условията по ЗУБ.

Към административната преписка е приложена справка (л.19-25), изготвена от Дирекция „Международна дейност“ при ДАБ относно обстановка в А., актуална към 24.06.2024г. Според нея талибаните поддържат и консолидират властта си в страната, което води до относителна липса на въоръжен конфликт, но и до ограничаване на основните права и свободи, особено на жените и момичетата. В страната е налице вътрешна стабилност. Икономиката била в равновесие на ниско ниво, много афганистанци били бедни, гладни и нуждаещи се от хуманитарна помощ. Макроикономическото управление било по-добро от очакваното, със стабилен обменен курс, ниска инфлация и нарастващ износ. Намалявала корупцията в страната. Сочат се атентати на терористични организации срещу религиозни малцинства (шиити, сикхи и индуисти) и срещу лидери на талибаните. Самите талибани обаче са относително толерантни към малцинствата. Държавната идентичност се формира на основа етническо, културно и езиково многообразие. Съобщава се за репресии към лица, сътрудничели на предишното правителство. Нарушават се правата на жените като се ограничава достъпът им до образование и заетост. Налице е политическо насилие, включително политически затворници и задържани, но в по-малка степен от предишните години.

При тези факти и обстоятелства административният орган е постановил оспореното решение (л.12-17).

В него е прието, че за Т. Н. не са налице предпоставките за предоставяне на статут на бежанец по чл.8, ал.1 от ЗУБ, като представената от лицето бежанска история представлява неумел опит за позоваване на общоизвестни факти за страната, не съдържа данни за каквото и да било преследване, а самият кандидат отрича да е имал лични проблеми и отправени заплахи от страна на талибаните. Обстановката в страната сама по себе си не давала основания за страх от преследване. В производството не се установили факти, които да обусловят необходимостта от предоставяне на бежански статут.

За лицето липсвали предпоставки за предоставянето и на хуманитарен статут. Молителят не бил изложил твърдения за реална опасност за себе си от тежки посегателства като смъртно наказание или екзекуция, изтезания, нечовешко или унизително отнасяне или наказание. Не е била налице и реална опасност от тежки заплахи срещу живота или личността на молителя поради наличие на въоръжен конфликт. Това личало от представената справка за страната.

За молителя липсвали и предпоставките за предоставяне на статут по чл.8, ал.9 и чл.9, ал.6 от ЗУТ – предоставена международна закрила на друг член от семейството, както липсвали и предпоставките по чл.9, ал.8 от ЗУБ - предоставяне на хуманитарен статут по други хуманитарни причини.

В производство пред съда са представени четири справки относно ситуацията в А. и И. – от 24.06.2024г., две от 30.09.2024г. и една от 15.10.2024г. (вс.стр.98-123). Справката от 24.06.2024г., е същата, приложена и към административната преписка, цитирана в оспореното решение, с относимо съдържание, посочено по-горе. Една от справките от 30.09.2024г. потвърждава, че няма съществена промяна на обстановката в А.. Другата от същата дата споменава за конфронтация между отделни народи и кланове, проблеми на хазарите, таджиките и шиите. Последната - от 15.10.2024г. се отнася за ситуацията в И., където жалбоподателят е живял, по собствените му думи, 5 години. Същата е относима в частта си, в която е казано, че отношенията между И. и А.

могат да бъдат напрегнати, а ситуацията по границата между тях е нестабилна.

В съдебното производство от страна на жалбоподателя са представени афганистанска лична карта, копие от удостоверение за раждане на дете, декларация от жалбоподателя, че детето е негово, заплашително писмо от А. срещу жалбоподателя, препоръка от българското МВНР към българи, пътуващи за А., извадка от медиите за положението на жените в А.. Жалбоподателят твърди, че няма оригинал на личната карта, тя била унищожена, но преди това той си направил копие.

Тези доказателства са оспорени от представителя на ответника с мотивите, че заплашителното писмо е от 2016г. и една година преди жалбоподателя да напусне страната, самата власт на талибаните от 2021г., а институцията, издала това писмо, не съществувала към 2016г, освен това такива твърдения не били наведени от жалбоподателя по време на административното производство; по отношение на личната карта твърди, че същата е издадена като безсрочна, а лицето тогава е било на 15 години (възраст на 14), както и че снимката на нея е на лице, различно от жалбоподателя. Последното се споделя и от представители на прокуратурата. По отношение на удостоверението за раждане, прокурорът добавя още, че същото е издадено без посочване на баща на детето.

В съдебно заседание жалбоподателят представя различна бежанска история. В нея той казва, че цялото му семейство било подложено на преследване от талибаните. Напуснал страната след „преследване“ от своите врагове. Те (враговете) притеснявали баща му всяка вечер, а той (жалбоподателят) се бил укрил. Баща им бил сигурен, че ако ги предаде на „ислямското емирство“, повече няма да ги види живи.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Решението на ДАБ е връчено лично на жалбоподателя на 03.09.2024г., жалбата е подадена чрез ДАБ на 10.09.2024г., тоест в 14-дневния срок по чл.149, ал.1 от АПК, от активно легитимирано лице, имащо право и интерес от оспорване на административния акт, поради което съдът следва да се произнесе по същество.

Съдът намира, че разгледана по същество, жалбата се явява неоснователна.

Спазен е процесуалният закон.

Решението е постановено от компетентен административен орган –председателя на ДАБ при МС, съгласно чл.48, ал.1, т.1 от ЗУБ.

Решението е издадена в писмена форма и със съответните реквизити, при спазване на административнопроизводствените правила.

Поискано е и е дадено становище от ДАНС.

Административният орган, обратно на изложените в жалбата твърдения, е изследвал обстановката в страната на произход на жалбоподателя (А.).

От доказателствата по делото се установява, че жалбоподателят е информиран писмено и с преводач (Ив. 3.) на разбираем и посочен от него език (дари) за реда, който следва производството, за правата и задълженията му, както и за организациите, които предоставят правна и социална помощ на чужденци (чл. 58, ал. 8 ЗУБ).

При провеждане интервюто, търсещият закрила е имал възможност да изложи бежанската си история и да ангажира доказателства в подкрепа на твърденията си. Интервюто е проведено също на дари, след което текстът му е бил преведен на същия език, като чужденецът е заявил, че няма възражения по превода.

Обратно на изложеното в жалбата, съдът не открива противоречия в мотивите на оспореното решение.

Спазен е и материалният закон.

Съдът намира, че в частта относно отказа на чужденеца да бъде предоставен бежански статут, оспореното решение е издадено в съответствие със ЗУБ.

Съгласно чл.8, ал.1 от ЗУБ статут на бежанец в Република България се предоставя на чужденец, който основателно се страхува от преследване поради своята раса, религии, националност, принадлежност към определена социална група или поради политическо мнение и/или убеждение, намира се извън държавата си по произход и поради тези причини не може или не желае да се ползва от закрилата на тази държава или да се завърне в нея.

Правилен е крайният извод на административния орган в оспорения акт, че лицето не е изложило твърдения за преследване и в производството не са установени факти, които да обусловят необходимостта от предоставяне на бежански статут.

Съдът споделя този извод, тъй като изложените от лицето причини не представляват материалноправно основание по смисъла на чл.8, ал.1 от ЗУБ за предоставяне на статут на бежанец. От информацията, съдържаща се във всички справки за страната на произход, не се установява талибаните да са изпращали младежи насилствено на фронта, каквито твърдения излага жалбоподателя. Жалбоподателят не принадлежи и към етническо или религиозно малцинство - узбеки, хазари, шиити, за които в една от справките се казва, че са донякъде дискриминирани, нито към малцинство, обект на преследване от недържавен агент – терористични актове, като сикхи, индуси и също шиити. Самият жалбоподател заявява по време на интервюто, че той не е бил осъждан или арестуван в А.. Представянето в съдебно заседание на нови факти, различни от тези, иложени по време на интервюто, обуславя извод за недостоверност на бежанската история и опит за представяне на различна за нуждите на защитата. Противоречива е и информацията, дадена от жалбоподателя за брака му сключен в Турция. На интервюто той твърди, че бракът бил законен, тъй като бил сключен в присъствието на семействата и на молла. В същото време обаче той казва, че неговото семейство било в А. (освен един негов брат, който би следвало да е в И.), родителите на съпругата му поначало били против сключването на този брак. Освен това не представя никакъв документ за сключването на брака. От обстоятелството, че той и жената, за която твърди, че му е съпруга, са напуснали общежитието в кв. Военна рампа, само 3 дни, след като са били настанени там и са заминали за А. с крайна цел Германия, следва изводът, приет и в оспореното решение, че лицето не е бежанец, а икономически емигрант. Особено несъстоятелно звучи посочената причина за това - „така и така парите ще изгорят, но поне да направим опит да стигнем до там, до където сме платили“, като това твърдение насочва, че целта е била достигане до Германия, а не до първата сигурна страна. Извън причините за предоставяне на бежански статут е и твърдението, че жалбоподателят напуснал И., а след това и Турция, тъй като в тези страни не му издавали документ за бежанец („никакъв документ“). В представената справка в съдебно заседание за И. не се съдържа информация за това, властите в И. да връщат против волята им бежанци в А., каквито твърдения излага жалбоподателя.

Крайният извод на съда за липса на основанията по чл.8, ал.1 от ЗУБ не се променя и от представените от жалбоподателя в хода на съдебното производство писмени доказателства. Не е възможно да се направи извод по тезата, застъпена от защитника на ответника и от представителя на прокуратурата, че сниманото лице на личната карта (л.84) е различно от присъстващия в залата. Прави впечатление обаче е обаче, че личната карта е от 2013г., когато жалбоподателят би следвало да е на 14 години, а той е напуснал А. чак през 2017г. Освен това жалбоподателят дава в съдебно заседание противоречиви отговори на въпроса дали личната карта е била унищожена или не. Ирелевантна е препоръката на МВНР към български граждани да не се пътува до А.. Недостоверно изглежда и представеното „Заплашително писмо“, наречено така от

издалата го институция, за която представителят на ответника твърди, че не е съществувала към 2016г. - представя се едва в съдебно заседание и твърдения за получаване на заплашителни писма изобщо не са правени пред административния орган. Що се отнася до представеното удостоверение за раждане, съдът намира, че от него не може да се направи категоричен извод, че именно жалбоподателят е баща на детето - в удостоверението не е посочено нито име, нито дата на раждане в графата „баща“. Възможно е второто име на детето да съвпада с личното име на бащата – Т./Т.. Но видно от уверението, детето е родено на 28.08.2024г., жалбоподателят е подписал нотариално заверена декларация за бащинство на 05.09.2024г. и до датата на съдебното заседание – 25.11.2024г. не е предприел повече стъпки за вписването си акта за раждане като баща на детето. По делото няма и данни припознаването да е било съобщено на другия родител, каквото е изискването на чл.65, ал.2 от Семейния кодекс. Дори и да се приеме, че жалбоподателят е баща на това дете, то това обстоятелство само за себе си не го поставя в положение за предоставяне на статут на бежанец. Извън предмета на делото и въпрос на друго производство следва да бъде и въпросът за това какво е отношението на талибаните към жените, с оглед евентуално връщане на жалбоподателя и на жената, за която твърди, че му е съпруга, в А.. Още повече, че тази жена, по твърдения на жалбоподателя, не е гражданин на А., а на Т., съответно би могла да се върне там, заедно или не с жалбоподателя.

По делото не се установи, нито жалбоподателят да излага твърдения в тази насока, бежанска закрила да е била предоставена на друг член от семейството му, напротив – той твърди, че няма роднини в европейска страна, поради което не е налице и основанието за бежански статут по чл.8, ал.9 от ЗУБ.

По изложените по-горе съображения решението в частта, в която председателят на ДАБ е отказал на основание чл.75, ал.1, т.2 от ЗУБ да предостави на лицето статут на бежанец е законосъобразно и обжалването в тази част следва да бъде отхвърлено.

Съдът намира, че оспореното решение съответства на материалния закон – ЗУБ и в частта, с която на чужденеца е отказано да бъде предоставен и хуманитарен статут.

Съгласно чл. 9, ал. 1 от ЗУБ, хуманитарен статут се предоставя на чужденец, който не отговаря на изискванията за предоставяне на статут на бежанец и който не може или не желае да получи закрила от държавата си по произход, тъй като може да бъде изложен на реална опасност от тежки посегателства, като: 1. смъртно наказание или екзекуция; 2. изтезание, нечовешко или унижително отнасяне, или наказание; 3. тежки заплахи срещу живота или личността на цивилно лице поради безогледно насилие в случай на въоръжен международен или вътрешен конфликт.

В настоящия случай жалбоподателят твърди, че е заминал за И., за да не бъде изпратен да се бие на фронта, така поне е заявил на интервюто, а не поради опасност да бъде осъден на смъртно наказание или екзекуция или пък да бъде подложен на изтезание или нечовешко или унижително отнасяне или наказание. Не е изложил никакви твърдения в тази насока. Наличието на подобни опасности не се подкрепя и от събраните по делото доказателства. Действително справките за страната се посочват някои уязвими етнически и религиозни групи – хазари, узбеки, шиити, сикхи, индуси, както и жени, журналисти, но жалбоподателят обаче не попада сред нито една от тях.

Към настоящия момент в страната на произход А., видно от всички справки, не е налице и безогледно насилие поради наличието на въоръжен конфликт. Напротив –според справките обстановката там е стабилна.

По делото не се установи, нито жалбоподателят излага твърдения в тази насока, хуманитарна закрила да е била предоставена на друг член от семейството му, поради което не е налице и основанието за хуманитарен статут по чл.9, ал.6 от ЗУБ. В тази връзка обстоятелството за твърдяното бащинство остава недоказано, отделно от това, този въпрос не е предмет на настоящото производство. Дори и да е родител на детето, това обстоятелство само за себе си все още не е основание за предоставяне на хуманитарен статут, няма данни и на собствено основание или на майката да е предоставен такъв и да не е възможно семейството да се събере и да живее заедно, за да отглеждат детето си, в страната на произход на единия или другия родител.

По изложените по-горе съображения решението е законосъобразно и в частта, с която председателят на ДАБ-МС е отказал на основание чл.75, ал.1, т.4 от ЗУБ да предостави на лицето хуманитарен статут и обжалването в тази част следва да бъде отхвърлено.

Воден от горното и на основание чл.172, ал.2, хипот. посл. от АПК, Административен съд София-град, I отделение, 6 състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Т. Н., с ЛНЧ [ЕГН], гражданин на А., срещу Решение № 8869/27.08.2024г. на Председателя на Държавна агенция за бежанците при Министерски съвет, с което на жалбоподателя е отказано предоставянето на статут на бежанец и хуманитарен статут.

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред Върховния административен съд на РБ в 14-дневен срок от съобщението.

СЪДИЯ: